

З Міст:

1.Христя Венгринюк (Ч).....	7
2.Вікторія Гапоненко (К).....	15
3.Максим Дупешко (Ч).....	23
4.Саша Гонтар (К).....	31
5.Роман Стадник (Ч).....	39
6.Ма.Ко. (К).....	47
7.Андрій Тужиков (Ч).....	55
8.Поль Іщук (К).....	63
9.Анастасія Красиловська (Ч).....	71
10. Артем Луценко (К).....	79

Антологія чернівецької та кіровоградської поезії

**Проект «Міст»
2015**

Перший міст. Антологія чернівецької та кіровоградської поезії
/ упорядкування А. Луценко, К. Поліщук. – Кіровоград: Проект
«Міст», 2015. – 86 с.

Про проект

«Міст» — це всеукраїнський мистецький проект, головна мета якого — побудувати культурний (мистецький) міст між містами України, створити своєрідний трансфер митців, ідей та культурних проектів. У рамках проекту «Міст» молоді представники багатьох видів мистецтва із різних міст України організовують взаємні творчі вечори, літературні читання, виставки, концерти і т. д. Митці, незалежно від географії, повинні триматися разом, допомагати один одному в реалізації та популяризації проектів — літературних, театральних, образотворчих, музичних.

Зробимо співпрацю хорошою традицією!

Христя Венгринюк

(нар. 10 вересня 1987, Чернівці) – українська письменниця (прозаїк, поетеса, драматург, літературознавець, рецензент, художниця). Захистила кандидатську дисертацію з життя та творчості української письменниці Наталени Королеви. Організатор молодії літератури міжнародного поетичного фестивалю «Meridian Czernowitz».

Тексти Христі Венгринюк перекладені російською, польською, німецькою, англійською, хорватською мовами.

ЧЕРНІВЦІ

000 266

Коли це чую – злітаю з тіла,
Зупиняюсь і витягую
Кожну твою ноту, як довгу мотузку
Тривкого оргазму.
Якщо померати – лише під музику
[щоб в неї перетворитися].
Якщо померати – лише в дощ
[щоб впасти знову на твої очі].
А поки цей вітер так підносить листя і крила –
Хочу жити довго.
Бо це життя –
Найкраще з усіх навмисних галюцинацій.
Твого чистого мозку.
Серця твого Господнього.

000 273

Виполіську душу з анафранілами
І знаю, що так треба.

Вкладаю пташку в годівничку серця
[так мрію вижити]

Так мрію вийти вікном і ступити в море,
Як чайка,

Яка все знає

І ніколи не скаже.

Бо що їй до мене...

Щодня без причини
Причинної.

000 281

Не витягаючи цих снів з себе, я поволі знаходжу ранок
І рану в небі.

Цей вічний осуд точиться стигматично

І ноги вмлївають тягнучи за собою тіло

Торкаюся твоїх пліч через мільйони живих душ,

Які посуваються і дають мені таки прийти до тебе.

Коли дивлюся в бінокль, то бачу зовсім інше кіно

З кристалічними поглядами чужинців.

Листя сіпається в мені і вилітає з самих грудей,

Щоб постелити для ночівлі під Богом.

Який знає мою любов

І плаче. Так плаче над нами,

Бо сам її вимислив.

000 283

Цей катастрофічний Світ
Лиш дочуває музику з Твоєї планети
Я так далеко від Тебе
Як від Бога на сходах
[daleko. daleko.]
[daleko. daleko.]
Кордони простягаються пасмами
І шрамують шкіру,
Щоб пролізти під неї
І відчинити зворотнє вікно очей,
Але ж таки бачиш, що там колір,
Який не розгледіти.
Тоді вилазиш з-під шкіри
Ступаєш на паморозну ріллю
Зникаєш за горизонтом.
Як пташка у вирії.

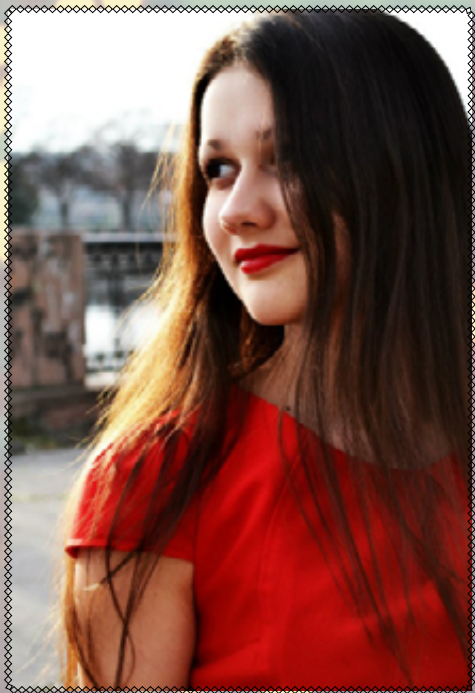
000 285

З парою вовків йду камінням.
Налягають хмари на плечі,
А хтось каже – туман над нами.
У церкві дали проскуру з твоїм образом,
Усі ж ікони і фото давно зчужили мені.
Пам'ятаю, бо живу з кулею в серці.
Лапи вовків швидкі, але вони чекають мене
Любов вовків сильніша,
Але вони тулять мене до себе.
Ми ж бо тебе згубили.
Десь у цій тривожній дорозі життя
Я прокинулась мертвою у тілі твоєму.
І здичавіла з горя Господнього.

Вікторія Гапоненко

Народилась 16 квітня 1995 р. у Кіровограді. Студентка, громадська діячка. Навчається на факультеті філології та журналістики. Захоплюється фотографією та поезією.

Друкувалась у серії «Теплі історії», журналі «Дніпро», збірці «До барикад».

Улюблені поети – Сергій Жадан, Іздрік, Микола Вінграновський та Дмитро Лазуткін.

КІРОВОГРАД

Бажання

я хочу тобі показати,
де радості можна узяти.
разом з тобою шукати
давній князівський курган,
найдовший меридіан,
сплетіння могутніх ліан,
у субтропічних лісах.
як відлітає птах,
як слово лежить на вустах,
як сонце вчепилось за дах,
як цукор мішають в склянках,
яблука стиглі в садах,
як фарбу наносять при друці,
що нота захована в звуці,
як спрага у нашій розлуці.
як крапля роси тремтіла
від духу гарячого тіла.
я так би цього хотіла.

говори зі мною, поговори.
я рахуватиму вечори.
ти робиш оберт і йдеш по колу,
я йду від моря і суходолу.
ти ніби попіл,
ти наче сокіл.
я одягатиму білий шарф,
я граю в сльози і граю в жарт.
ти і захист мені, і загроза.
вірші в прозі і в віршах проза.
моя спонтанність, моя постійність –
ти як завчасність і як надійність.
будь собою і божевільним,
і поза спокоєм мимовільним.
забудь усе, що не можеш згадати –
вчорашній сон і минулі дати.
свої обітниці, ієрархії
від демократії до монархії.
забудь. ти чуєш? забудь раптово.
свої погорди, свої відмови.
і тільки ти не забудь одне –
говори, говори зі мною. говори, і усе мине.

Жінка

в довгих солом'яних пасмах
чорні човни дрейфують.
води міліють у брамах,
в венах річки пульсують.
у неї в очах бруньки
зеленню сиплють донизу.
а дотик її руки –
це доторк вогню до хмизу.
вона заплітає ранок
в нічне серпневе волосся
і слухає пісню рибалок
від «до» аж до відголосся.
вона знає вкрадений шлях
до серця таємних кімнат,
вітрила в її кораблях
співають своїх сонат.
не втримати міцно штурвал,
й повітря тріщить на клоччя,
хвилі міняють причал,
коли вона жмурить очі.
коли в неї жмуриться серце,
вітер міняє форм,
дробиться звук на герци,
злива приносить шторм.
ворожого берега край
освічує вражий маяк.
чи вдих, чи то видих спиняє
від вуст, що говорять «так».
маяк за морями стояв,
блискавка небом ступала.
ця жінка була не твоя,
ця жінка тебе не кохала.

Ніч

всі зорі зібрані у кетяги повні,
гарячий шматок чорт відламав.
місяць, що має бути уповні –
чомусь щерблений,
чомусь стогнав.

серце, що має бути уповні,
чомусь упивалося світлом із неба.
клітку грудну відкривало назовні,
що вже шукає?
чого йому треба?

а нечисть сьогодні біситься.
отруєну кров перегнало
серце під світлом місяця –
чомусь щерблене,
чомусь стогнало.

Колискова

у вечора руки холодні,
приховано їх пеленою.
ти поряд зі мною
Сьогодні.

пред мене є п'ять філіжанок:
три щастя, відчай і ніч.
тепер вже далеко за північ.
Світанок.

«відчай» із «щастям» змішай,
я вип'ю із «ночі» світанку.
знаєш якусь колисанку?
Грай мені, грай.

у мовах багато літер
і мало змістовних слів.
я чую твій тихий спів.
Вітер.

спросоння поріжу долонь,
впустивши котрусь із чашок.
торкнешся до моїх щок.
Вогонь.

від тіней мерщій відступи –
тіні знімають маску.
я буду читати казку.
Спи.

Максим Дупешко

Народився і проживає в Чернівцях.
Пише прозу. Значно рідше вірші.
Учасник різноманітних всеукраїнських та міжнародних фестивалів.

ЧЕРНІВЦІ

НАСТРОЕВИЙ

Сірі хмари настільки сірі,
Що листя на деревах фіолетове,
А трава віддає кольором помаранчу,
І відбиваються не тіні від людей,
А люди від тіней. Хоча й тепло.
Цікаво, якого кольору зараз річка...
Там риби світяться, немов світлячки,
А водорості ростуть аж до неба.
Та мені до річки далеко,
Я стою у голому полі,
Дивлюсь на людей, що народжені з тіней,
Що, може, й не бачать кольорів раю.
Так, цей рай, хоча хмари і сірі,
Хоча скоро буде дощ.
Дощ холодний, пронизливий,
Дощ як вітер, вітер як стріла,
Як тінь, вода як кров,
Риби – ліхтарики, а Земля –
Величезний, гігантський помаранч.
2004 р.

АВТОБУС

Я хочу вкрасти автобус,
Зібрати усіх друзів,
Поїхати на ньому в село,
Наїстися яблук,
Поїхати на річку,
Когось у ній втопити,
А потім воскресити,
Я хочу ліс підпалити,
А потім вогонь загасити,
Я хочу розрізати груди,
Подивитись, як б'ється серце,
І потім ту шкіру на грудях
Скласти назад і щоб шраму не було.
Я хочу кинути в Токію ядерну бомбу
І на гриб, що виріс до сонця,
Я буду дивитись,
А потім в дві миті
Токію знову буде як було:
На радіації, ні смерті, ні жаху,
Але так не буває...
Утоплені не воскресають,
Ліс, що спалився, за мить не зросте,
Груди порізані уже не будуть без шраму,
Токію уже більше не буде ніколи,
Тож навіщо красу руйнувати?
Давайте просто сядемо в автобус,
Поїдемо в село,
Наїмося яблук,
Й лежатимем голі в траві.
2004р.

Позитивний вірш

Твій біль, щоб ти знав.
Стосується лише тебе.
Викорчуй його сам.
Витягуй із багнюки
Або тони, якщо ти слабкий.
Висмоктуй жало із самого себе
Скинь брудний одяг
Відріж язика, що бреше.
Зав'яжи руки
Що видирають волосся.
Засунь пальці до розетки.
Перестань цілувати телевізор.
Не вір релігійним проповідникам
Не говори із самим собою.
Ти дуже небезпечний.
Заборони собі лізти через паркани.
Не можна справляти малу нужду з даху
Дев'ятого поверху.
Не приклеюйся до жінки, що стоїть поряд.
Ти ж не жуйка.
Не лежи на підлозі.
Не лижи морозива
В присутності собаки.

Не бий посуд.
Не плюй у криницю,
Бо колись потонеш у ній.
Не називай міліціонерів педиками,
Бо вони одного разу можуть стати позаду тебе.
Не убивай себе.
Навіть через повішання.
Навіть під поїзд не варто ставати.
Не пий горілки в четвертій ранку,
А пиво о шостій.
Не пий бензин із каністри.
І взагалі краще не пий бензину.
Бо одного разу ти проковтнеш сірника,
Загоришся і ми побачимо
Величезний феєрверк.

2010р.

СТРАХ

Цього року снігу нападало стільки,
Що його можна закривати у банки
І складати у підвал.
А влітку ці банки відкривати
І гратися у сніжки.
Цього року я зрозумів,
Що мені вже не цікаво гратися у сніжки.
Це так страшно,
Коли тебе перестає щось цікавити.
Це так страшно,
Коли перестаєш ввечері дивитися на зірки.
Це так страшно,
Коли помирає любов,
Яка більше ніколи не прийде.
Так страшно нічого не боятись.
Навіть смерті.
Цього року снігу нападало стільки,
Що його можна закривати у банки
І складати у підвал,
Щоб влітку гратися у сніжки.
2006р.

СТАНЦІЯ “ПІВНІЧНА”

В мене в житті є одна маленька пристрасть
Не зовсім звичайна пристрасть.

Це не збирання марок,
Чи любов до певного виду алкоголю.

Це щось трохи інше.

Асоціюється з мрією.

Будь-яка моя мрія асоціюється з ним,

З потягом,

Що, приїжджаючи,

Гуркітливо зігріває мою душу, ніби чай

Ніби поцілунок коханої.

Наче перше весняне сонце,

Наче зграйка райських птахів над головою.

Під великом каштаном лавка:

Станція “Північна”

Кілька колій, трійко псів,

Аж ось повзе він,

Цього разу маленький, приміський.

Старі майже сторічні бабки,

Із майже стокілограмовими сумками,

Енергійно заскакують до вагонів,

Наче дівчатка.

І здається, що поїзди були правічно,

Що вилупились вони із яєць

разом з динозаврами.

І що ці бабки правічні.

І возять на цих поздах

Свої гігантські ноші

Ще із мезозойської ери.

І лишень я приходжу на цю станцію,

Як сторонній спостерігач,

Немов кіноглядач,

Який має маленьку

Дивну пристрасть.

2006.

30

Саша Гонтар

Доля судила народитись у Кіровограді 11 серпня 1995 року.

Захоплення в мене зазвичай непостійні і змінюються часом. Але серед того, що в моєму житті відносно довго – це література. Я люблю як читати, так і писати часом щось.

Чи не часом. Як трапляється, як приходить натхнення. Як з'являються мудаки в моєму житті.

Також я є учасником молодіжного театру Резонанс. Це відлуння моїх дитячих, а потім і юнацьких мрій стати акторкою.

А взагалі, люблю вигадати собі щось, а потім страждати. Це моє постійне хобі, те, без чого я не можу обійтись. Без страждань. Бо недарма ж Лермонтов писав «что без страданий жизнь поэта?».

КІРОВОГРАД

У твою відсутність
я побачу сутність
відчаю.
Не звично
не дивитися тобі у вічі
всередині порожньо,
ноче у січні
на квіткових полях.
мене огортає жаж
при думці, що ніколи тебе не побачу.
ось тобі серце моє на удачу
ось тобі я. не знаю навіщо
та більше
не маю нічого. Більше.

теплій вечір у місті, де тебе немає.
повз проносяться зграї
консервних бляшанок на колесах
і нажалі не існує чудес
і ти не йтимеш по той бік дороги.
вперто несуть мене ноги
туди, де були колись ми
визирають з п'їтьми
шалені очі моєї безпорадності
уявної здатності
керувати своїми емоціями
на кожному кроці

вдивляюсь в обличчя перехожих
шукаю схожих
на тебе. тебе шукаю.

бо знаєш, я на тебе чекаю.
я дуже на тебе чекаю.

попри всі мої принципи
як на казкового принца
розтоптавши образи ідеальні
та вірячи в мрії примарні
та абсурдні дуже.
все це любові байдуже
все це її не займає.
я на тебе чекаю
я та всі мої вірші.
цілую ніжно
повертайся скоріше.

коли падає дощ -
хутчіш запали свічки
та згадуй.
свого першого пса
котрого дуже любив
першу прочитану книжку
як перегортаєш останню
сторінку
і розумієш
що це життя
в 120 сторінок скінчилося

слухай розмірений стук
крапель
по листю за вікном
та згадуй
крайню весну
(адже не останню)
з її дощами
та щастям що вона принесла
та вона ж забрала
з собою в минуле.
і тепер там все ідеально -
весна щастя
та немає тебе.
закрита вечірка

та не сумуй що тебе не
запросили
ти не потрібен там.

може це той дощ
що приходив тоді
впізнай його по голосу
або
підстав долоні
та на дотик
впізнай.

може виявиться що вам є
про що поговорити
що згадати
(крайню весну)
але тоді без свічок
(дощ їх не любить).
виходь під цей потік води
єднайся з ним
та згадуй з ним
те щастя що ніколи
не прийде вдруге.

ти - це 15 віршів у мене в блокноті
остання хвилина в цейтноті
цієї партії кохання
ім'я та прізвище на маркуванні
п'яти місяців життя що відправляю в смітник
ти - надірваний відчаєм крик
ти - мого минулого привид
ти - найкращий привід
для мого алкоголізму
і дивлячись на світ крізь призму
почуттів, що зовсім марні
розумію що ти - мій шлях до психікарні

A decorative background featuring warm white string lights with small, glowing bulbs. The lights are draped across the top and left sides of the frame, set against a deep navy blue background. A white rectangular box is positioned on the right side, containing text.

мій бідний маленький хлопче
твої волошкові очі
то є злочин
проти мене. проти ночі
я згадую їх охоче
не охоче
як отче
наш.

мій бідолашний хлопче
мабуть мене хтось зурочив
що я постійно до тебе хочу
і так не взаємно
всередині порожньо темно
і я з гіркотою зітхаю

come on baby light my fire

Роман Стадник

Народився 26 вересня 1983 року в місті Чернівці. З 1990 по 2001 роки навчався в ЗОШ №24 ім. Ольги Юліанівни Кобилянської. Вже у шкільні роки проявив тягу до "красного письма", за що був надрукований у шкільних альманахах. Як молодий поет дебютував на сторінках «Буковинського журналу». Навчався в ЧНУ на інженерно-технічному факультеті. За цей час брав участь у поетичних слемах та перформансах та інших біля-літературних флеш-мобах. Учасник наради молодих літераторів в Ірпіні. На початку 2010 року світ побачила дебютна збірка поезій «Рентгенограма». В 2011 році вийшла друга збірка «Пісні пісні». Одружений.

ЧЕРНІВЦІ

знову варта нічна заповзає у цілодобові
наче спраглі собаки у нори до хитрих лисиць
щоб гримучі коктейлі з портвейну горілки любові
стерли зморшки втоми зі змучених кам'яних лиць

щоби пити життя наче смерть із одного килішка
розкладаючи хліб і вино на вчорашню газету
і коли побратим сумно скаже у морок - братішка...
передати йому запивон і свою сигарету

бо така вже тут йога такі вже тут дивні широти
бо така тут міцна і цілодобова печаль
що гризе твою душу до крику до крові й блювоти
інфернальна офіра пекельна нічна магістраль

допоки дотик нам дарує драми
і серця аритмічний драм енд бейс
нам допікає рельсами-словами
передостанній опівнічний рейс

допоки сніг і ніч вважаєш другом
і ножни не міняєш на ножі
корсет вірша і батогом і плугом
притисне до ворожої межі

допоки сні снопами розсипає
роса безсоння на твоє чоло
портвейн верлібрів гасом обпікає
щоб часом надто добре не було

і диптих тіл цих перейде у соло
бо сила слова знов бере своє
та новий дотик замикає коло
так срібний день спроквола настає

коли усе змішалось до купи
і кожен день це новий день жалоби
вчорашні друзі це почесні трупи
всміхаються з могильної утроби
ти як в дитинстві закриваєш очі
і згадуєш забутий "Отче наш"
а навкруги лиш темінь злої ночі
пробитий бронік і чужий калаш

шукаємо один одного
у мишоловці нічного міста
як у мушлі срібних крон
у запікшихся ранах знаходимо власні рими
згортаючи їх у сувої сивих апостолів
наче креслення
все що в нас залишилось
розламані серця на столі ніби хлібини
а ще місто заповнене чорним снігом
руді собаки проїдають собі дороги у цих заметах
і губляться обертаючись в глиби льоду

життя занадто легке
легше ніж струм у дроті
легше ніж сон
між стебел придорожньої трави
як тлін кульбаби
полетять наші вірші
у вирій вирви

Піщана людина

вже очі й пісок сповнені піску
паски безпеки не допомагають
бо скільки хворе тіло не лікуй
душевні рани все ж не заживають

огризок ризи краплі п'яних сліз
і слово лине із молитви лона
а на душі слідами від коліс
рубці і шрами - храми Вавилону

бо сам себе помножуєш на нуль
летиш у яму чорного піке
коли піщинки набирають силу куль
і ти немовби власний манекен
лежиш в обіймах жовтого піску
зриваєш з шиї захисний пасок
і краєш нігті в риб'ячу луску
а навкруги пісок пісок пісок...

Ma.Ko.

Ma.Ko. (Марія Корнілова) – народилась 26 серпня 1994 року в Кіровограді. Здобуває вищу освіту у КДПУ ім. В.Винниченка (спеціальність – видавнича справа та редагування). У вільний час пише поезію. Любить творчість у всіх її проявах.

КІРОВОГРАД

Я піду

Я піду.

Я втечу від світу.

Не шукай мене серед живих.

Моя кров, як вода, розлита

Та від цього вогонь не стих.

Я піду.

Але чорні хмари

Розжену від твого житла.

Твоя тінь – то моя примара,

Що для тебе горить дотла.

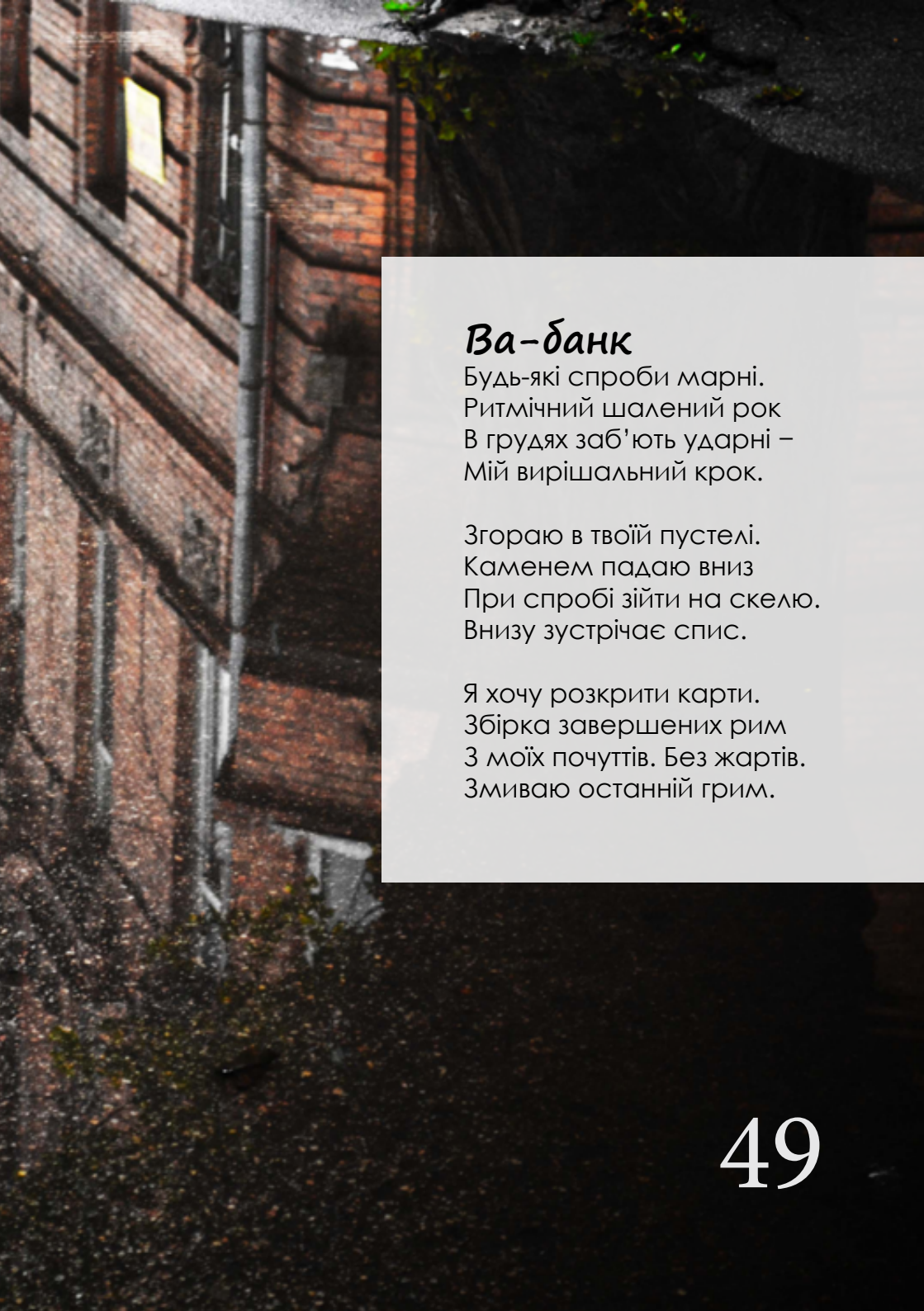
Я піду.

Пропаду з планети.

Переріжу життя струну.

Та крізь рими моїх сонетів

Я до тебе дощем верну.

Ва-банк

Будь-які спроби марні.
Ритмічний шалений рок
В грудях заб'ють ударні –
Мій вирішальний крок.

Згораю в твоїй пустелі.
Каменем падаю вниз
При спробі зійти на скелю.
Внизу зустрічає спис.

Я хочу розкрити карти.
Збірка завершених рим
З моїх почуттів. Без жартів.
Змиваю останній грим.

Сірий дим
Проникає крізь вітер
обіймаючи легені
Видаєш слабкі звуки
Немов знеструмлений синтезатор
І з кожним вдихом повітря
Відчуваєш нагострені кігті десь усередині
Ти
Не хочеш рятувати себе від смерті
І з кожним ковтком повітря твоє серце на секунду
зупиняється.

Він кохає її до нестями,
Закидує ліричними піснями,
Переглядає з нею переписку,
Всі фотки береже на диску.
У нього повний срач у хаті,
Він сутками висить у чаті,
Підписаний на неї в Інстаграмі,
Він лайки ставить навіть її мамі,
Він хоче поставити з нею СП -
Таке от кохання зараз тупе.

Тримай

Тримай мене міцно
Двома руками
Тримай у своєму полоні

Благаю
Не дай комедійній драмі
Завершитись пострілом в скроню
Тримай мене міцно
Тримай словами
Без тебе не хочу світу

Без тебе
Навколо лиш чорні плями
І сильний холодний вітер

Тримай мене міцно
Під небесами
Тримай моє серце в долонях

Зв'яжи мене міцно
Морськими вузлами
Дозволь мені бути в полоні

Андрій Тужиков

(15 грудня 1992, Чернівці) – сучасний український поет та прозаїк, журналіст, культуртрегер, громадський активіст, редактор інтернет-часопису quasi.

Навчається на фізичному факультеті та факультеті комп'ютерних наук ЧНУ ім. Ю. Федьковича.

Публікації в альманахах «Нова проза 20-літніх», «Нова фантастична проза», «Скіфія 2012 Літо», «Український фантастичний оглядач», журналах «Дніпро», «Українська ластівка», «Мистецькі Грані», «Склянка Часу», київському панк-арт фензіні HOOKERzin. Учасник фестивалів Meridian Czernowitz та Львівський міжнародний літературний фестиваль

- Лауреат літературної премії видавництва «Смолоскип» в номінації «Поезія» (2012) та «Проза» (2013)
- Дипломант Волошинської премії у номінації «Відеопоезія»

ЧЕРНІВЦІ

Наш спелеоклуб

ми з тобою
археологи
архе
наших спільних переживань сховані тут
в зигзагах сталактитів і сталагмитів
я на тобі як сталактит над сталагмитом
луна твоїх зойків ріже тишу печери
каміння під нами хрустить, як печиво
ямочки на твоїх щоках особливо видно в світлі налоб-
ного ліхтаря
тут
серед наскельних малюнків ми знаходимо наші з
тобою
мапи прогулянок
амплітуду коливання ліжка
частоти ударів сердець
фазу наших дихань

Трактат про приходи

тривожні маки
з них я варю ширку для неї
ложка тепла, як її руки
потім стає гарячою, немов її серце
я тримаю в руках запальничку і ложку
ложку і запальничку
вона тримає в(на) руках мене
спалений газ осів на наших повіках
і з зіниць почав проростати мак
тривожний червоний мак
з нього ми вже зробимо пігулки

нахил осі
земної поверхні
означає, що час пожинати
тебе
на простирадлі
зітканому холодними дощами
з теплого дрібного скла
серпом відтинаю
кількість поцілунків на календарі
і зубами роблю позначки на твоєму тілі
точки осіннього рівнодення
на екліптиці твоєї талії

Закон великих чисел

одного
білого ранку
я став горою
стрімкою
кам'янистою
з немаркованими маршрутами
тектонічні плити
немов напружені м'язи
на них жінки збирають афіни
а серед них ти
вчиш їх грати на арфі
як падає каміння

суки
брудні суки
в трисмугових рясах
тиняються порожніми вулицями
в пошуках сакрального дива
вкрасти гаманець у інтелігента та збарижити його
таким ж сукам
суки
тиняються по переповнених сволотою клубах,
пропонуючи аграрним тусовщикам дао та фен -
це психостимулятор під яким зачинають дітей,
а вони потім збивають пенсіонерок на переходах.
Я б чавив їх зуби, як розбиті чашки
Я б напхав в їх пельку скловати,
але побачивши їх поблизу свого дому
я перейду на інший бік дороги

В моїх гаванях вже не з'являються великі судна,
хіба що рибалки тривожать воду забутими гаслами,
на моїй орбіті вже не з'являються космічні станції,
хіба що супутники тужать за станцією «Мир»,
осцилюючи тривогу в космічному ефірі.

В моїх тюрмах вже не з'являються серійні вбивці та
політичні в'язні,
хіба що кишенькові злодії залишають на пам'ять свої
підписи в протоколах.

В моїх заповідниках вже немає зубрів,
хіба що голодні пси рвуть тишу гіпертонічних ночей.

В моєму серці вже не з'являються коханки,
хіба що повії залишають мені направлення до венерологічних клінік

Поль Іщук (Кирило Поліщук)

Народився 21 березня 1991 року у Феодосії. Мешкає у Кіровограді. Навчається в аспірантурі на кафедрі української літератури КДПУ ім. В.Винниченка. Організатор культурних акцій у Кіровограді, учасник літературних читань та конкурсів.

КІРОВОГРАД

МІСЦЯ ДЛЯ МІСЯЦЯ

холодні долоні
остуджують щоки
розпечені нервами

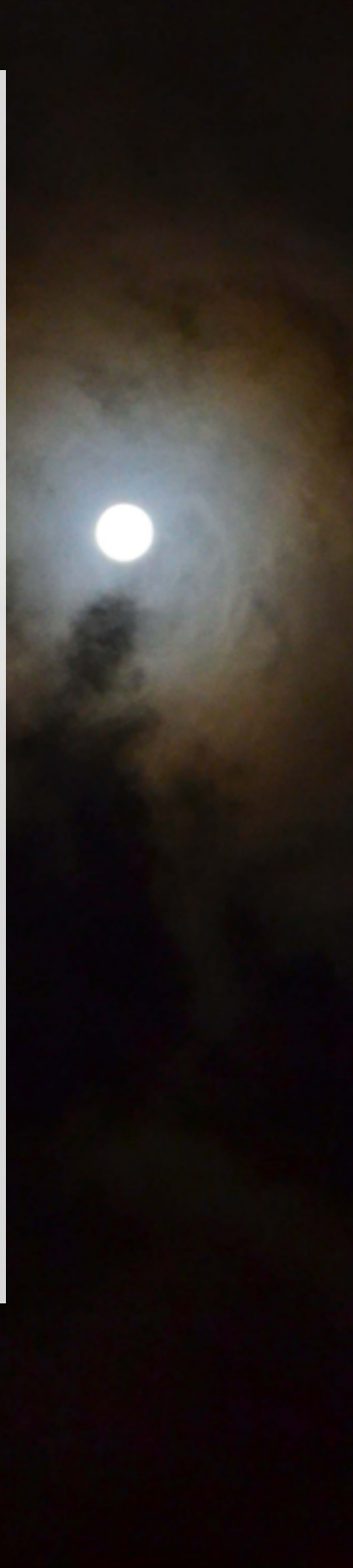
присоромлено місяць
як пес що нагидив на килим
за будинками шариться

вірші не пишуться
вірші не трапляються
вірші не народжуються зараз

пече лампа і сором пече
покоцані руки
покусані губи

тільки би місяць виповз
випнувся наче борлак
завис над цими будинками
у яких вікна бісяться

але знов зринає
образ дівочий
навznak
пробачте
міс це
місце
для місяця

МЕЖІ

вийду з кімнати знехтую бродським
вийду за місто спіймаю літак
всі перепони збору навіть плотські
матінко мері хай буде так

натовп покину – в потилицю кулю
вийду з історії – тут нас мільйон
весь емігрую валізи спакую
витру адресу згублю телефон

вийду із моди вийду із себе
вийду з планети із всесвіту теж
в тілі тісному в тілі амеби
гляну в обличчя незвіданих меж

ГІМН ХІПІ

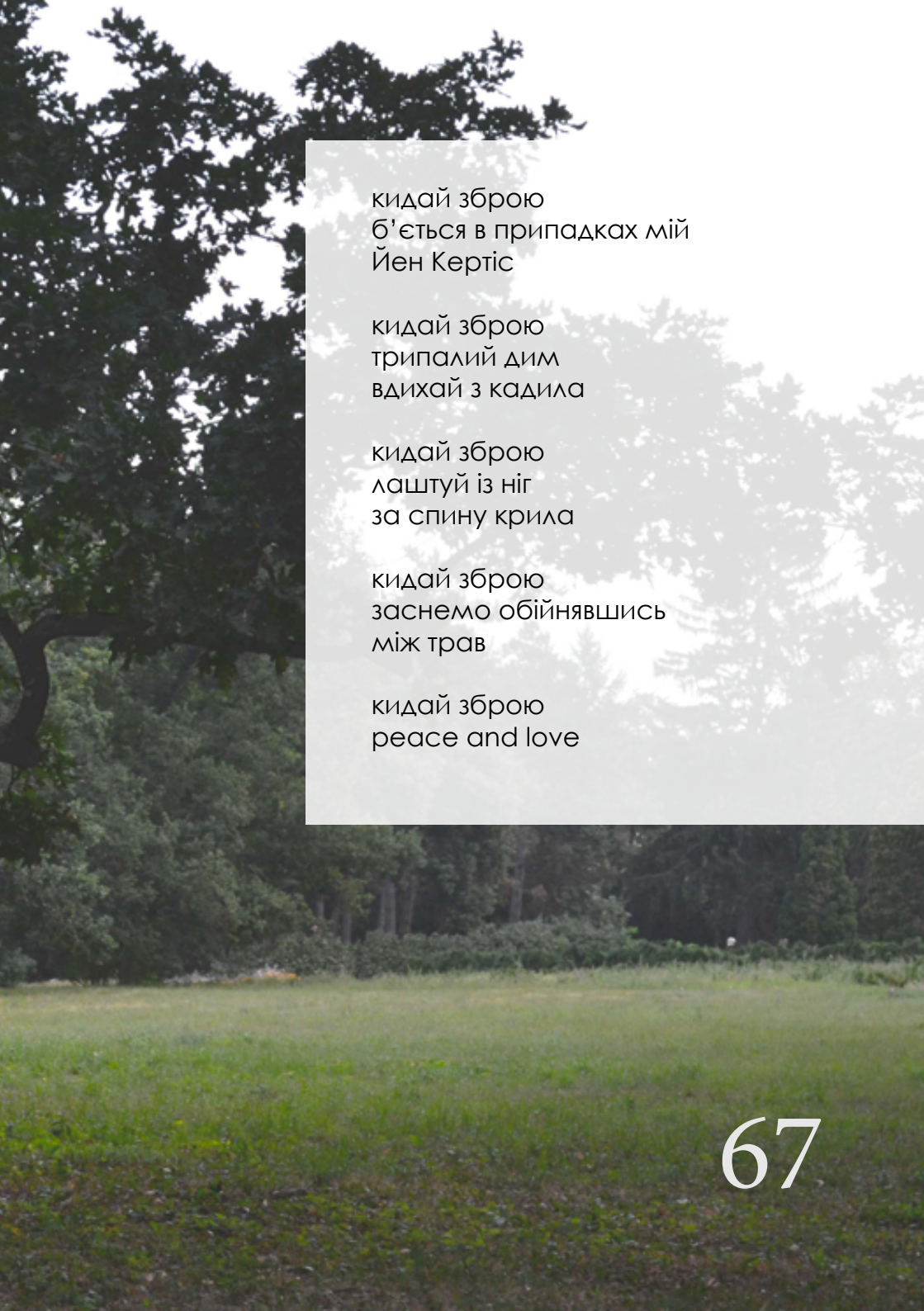
кидай зброю
мої підняті руки
подібні до башт близнюків

кидай зброю
не цілься ні вище колін
ні нижче брів

кидай зброю
не маю чим тебе роззброїти
скінчилися жарти

кидай зброю
гра злита через
мічені карти

кидай зброю
поезія роздягнута
образи мертві

кидай зброю
б'ється в припадках мій
Йен Кертіс

кидай зброю
трипалій дим
вдихай з кадила

кидай зброю
лаштуй із ніг
за спину крила

кидай зброю
заснемо обійнявшись
між трав

кидай зброю
peace and love

Струни

тихо вібрує третя струна на акустиці
ніжним нейлоном і запашною ялиною
вечір під звуки гітари швидко опуститься
вікна будинків попоростають рослинами

небо і світло лишило балкон і нас
не руйнувати тиші – обов'язкова умова
тільки гітарі можна. із неї ноктюри чи романс
солодко ллється хоч проситься колискова

запахи воску покосів асфальту й вина
очі навпроти draжнять найбільші світила
тихо вібрує акустики третя струна
вечір. гітара. балкон. недогарок. крила.

Незнання

у спраглих потрісканих губах землі
чути плюскіт дощових крапель
рев річок і гудіння океану

на новому заточеному ножі
вимальовуються сліди
майбутньої іржі

у вагітних бруньках затаїлося
жовте вогке листя
про яке дерево не здогадується

у середині кожного із нас
серце не б'ється і ніколи не билось
але ми як і дерево про це просто
не здогадуємось

70

Красиловська Анастасія

Народилась 22 липня 1990 року в місті Чернівці. Закінчила ЧНУ імені Ю. Федьковича у 2013 році, отримавши ступінь магістра філології.

На даний момент проживає у м. Ялта, де навчається в аспірантурі та викладає історію світової літератури в Кримському гуманітарному університеті.

ЧЕРНІВЦІ

ти одягаєшся в схлипи із рідних вуст,
наповнюєш мушлі звуком,
змушуєш чути заплющені очі.
ще вчора пророчих снів було не докликатись,
а сьогодні й безсоння щось тихо віщує.
запах крові кружляє навіть над морем,
руйнує сонце зсередини,
щось ледве говорить,
а ти ще нікого не змусила чути.
спокута твоя – руїни
множені на ворожість,
на тебе це геть не схоже,
вертайся додому і спи,
замкнувшись у ковдру холодну
крізь стогін чужої війни...

Лев

дитина, що поруч з тобою
бере за основу гучне серце лева,
жбурляючи в простір
білі як час олівці.
їй слів не потрібно,
вона королевою з снігу
дописує долю
на правій руці.
дитина, що поруч з тобою
не гребує морем
і випадок їй не пече.
в кінці коридору
на неї чекає
тепле і дружнє плече.
дитину,
що поруч з тобою
бере за основу терпіння
лев.

постріли густіють, але падають ледь чутно,
нитками запах рути кріпить мене до землі.
як нестерпно і тихо ми з тобою пливли
повз ці хвилі,
чи інакше уміли?
ти скажеш розлючено «ні».
у труні кольоровій червоного значно більше,
ти вирішуєш море
як власну сканвордну нудьгу
і слугуєш терпінню,
вбачаючи в ньому слугу.
розсипаються зранку
скоцюрблені галочки-хрестики,
обеззброєні месники
смерть надпивають терпку.
розливаєшся водами,
в тріщини сіль забиваючи
і караєш терпінням в далекі
й глибокі рови.
чи інакше буває
ніколи уже і не знатимеш,
як не чуєш,
то краще у безвість криваву пливи...

Ти спи

від нотного стану візьму окраєць тиші
і наважусь бути поміж вітрів і пародій на них,
відкинувши тихо стару парасоль,
дозволю небесним озерам здобути сон
у моєму волоссі.
дзвіночки у жертву холоду носять стебла,
а ти ще не вмерла,
мовчазна й незнаюча?
й справді, рано ще,
бо ж тільки настало НІКОЛИ,
ти довго цього чекала
чи просто робила вигляд.
хлібом грудей наситиш чуже немовля,
і врешті дізнаєшся,
що земля
твоя майже округла,
такої наруги не стерпить жодна пустеля,
а зараз застелю світанок вуглем,
ти спи...

Лиш-так

знімаю з шиї годинника,
борсаючись у м'якоті суботнього вечора,
людство з мене вилітає колами зимності
і мовчки цілує окремість.
я чула про те, що кожне місто
не має свого підземелля
так само як кожен із нас
не має в собі притулку для інших.
ми тільки плакаєм годинники,
харчуючись пилом з їх наточених стріл,
а потім, отруєні,
падаєм...
і ніяких тобі натяків на відродження,
лише зморшки хрестовані
доказом існування
та червоні рубці на шиї,
які звучать неквапливо
лиш-так
лиш-так...

6

78

Артем Луценко

Народився 23 липня 1994 р. у Кіровограді. Поет, громадський діяч, студент. Навчається на факультеті філології та журналістики. Лауреат літературної премії «Сокіл степів» (2014 р.).

КІРОВОГРАД

Іду на облогу
Твоїї фортеці,
І рівна земля,
під ногами трясеться.

Іду на таран –
Розбиваюсь об стіни,
Під спів оксамитний
твоїї руїни.

І тисячу лез,
Не втримають ребра,
Проходять крізь мене,
мов стріли крізь дим.

Одна мить зігріта –
І холод на сцену,
Мов пару днів літа,
і тисяча зим...

Сонце

Ти допити ці рими готова?
Ріже сумом зажура оця.
Я тобі обіцяв, і дотримаю слова,
Буде сонце на наші серця.

Ти готова зірвати окови
І на шепоти зводити гнів?
Я півкроками сонце готовий
Обійти і згоріти в огні!

Щоб тобі освітити шлях втечі
І невпинно ковтати вогонь,
Щоб хоч раз, мов огненна малеча,
Доторкнутися сонця твого...

Риплять важкою слово-тоною,
В чернетку складені слівця,
А я цілую, дурень, скронею
Ледь гострий кінчик олівця.

А я пишу тобі «посланія»,
Графітом писані листи,
Порожні рими ллють надіями
В робочий стан мене ввести.

З'їдають серце рими зношені,
І витанцьовують англез,
Тобі дійдуть мої «посланія» –
Німі, порожні, без адрес...

Не пиши мені

Не пиши мені – все забудеться,
Все згорить у безжальнім вогні,
Засіріють розбарвлені вулиці
І погаснуть розпалені дні.

Не пиши мені – лист загубиться,
Я не буду читати до дір,
Не розпалять мене і губи ці,
Що ставрюють червоним папір.

Не чекай мене – я примарою
Загубився в минулій імлі,
Тільки спогад про тебе маривом
То горів, то безжалісно млів.

Не пиши мені давнє датами,
Серце – в'язень колишніх вистав,
Не пиши мені... я ридатиму,
З кожним випитим словом листа...

Звідки

Звідки ідеш ти до мене,
Просвіту несеш чи пітьму?
Ппульсують розсмажені вени,
Шукають причин на війну.

Звідки взялася ти, звідки?
Добро несеш ти чи зло?
Отруєні зіллями свідки
Сказали – тебе не було!

В якому ти світі літала,
Яких ти зірок і планет,
Підточує рими потала.
Я – твій літургійний поет.

Чому ти вростаючи зникла?
Яких ти релігій і див?
Навіщо у світ мій, притихлий,
Господь, з них, тебе спорядив?

85

Літературно-художнє видання

Перший Міст

Антологія чернівецької та кіровоградської поезії

Упорядники – Артем Луценко, Кирило Поліщук

Фото – Вікторія Гапоненко, Володимир Гуцул

Верстка та дизайн обкладинки – Артем Луценко

Коректор – Вікторія Нетребенко

Ідея проекту «Міст» – Валерій Пузік та Кирило Поліщук

Проект «Міст»

2015

Антологія чернівецької та кіровоградської поезії

- 1.Христя Венгринюк**
- 2.Вікторія Гапоненко**
- 3.Максим Дупешко**
- 4.Олександра Гонтар**
- 5.Роман Стадник**
- 6.Ма.Ко.**
- 7.Андрій Тужиков**
- 8.Поль Іщук**
- 9.Анастасія Красиловська**
- 10. Артем Луценко**

